

си ты, чій сынъ си. Но лесно е и най ничтожнѣйтѣ да ся облече лъжовно съ дрехата на благородството.

Стоилъ.

Узнайте, господине, чи азъ нѣмамъ такова сърдце, щото да зимамъ нѣща, които не ми принадлежатъ. Цѣла Одесса може да засвидѣтелствува отъ какъвъ родъ съмъ азъ.

Лулчо.

Премыслете добръ онова, що казвате. Трѣба да знаете чи говорите предъ единъ человекъ, който познава подробно цѣла Одесса и може да сѣди за исторіята ви.

Стоилъ, съ гордъ начинъ.

Отъ нищо нѣмамъ азъ да ся страхувамъ! — Ако познавате вѣй Одесса, трѣба да познавате и Богдана Николаевича.

Лулчо.

Безъ друго! познавамъ го! — Малцина даже го познаватъ така добръ както азъ.

Грабчо.

Какво ми е менѣ за Богдановцитѣ и за Николаевцитѣ.

(Гледа чи горятъ двѣ свѣщи и изгасва едната.)

Лулчо.

Моля вы! оставете да видимъ какво ще каже